

Kuldsepp nimetas wäga odawa hinna, ja talupoeg hakkas suure häälega naerma, jutustas talle, et see sõrmus soowisõrmus olla ja et ta enam maksta kui kõik sõrmused kokku, mis poes müüa olivad. Kuldsepp oli kawal ja paha südamega mees, kutsus talupoja oma juure õomajale ja ütles: „Meest, nagu sina oled, õomajale wõtta, teob õüne; jää minu juure! Kellel niisugune kallid asi ühes on, see on tõeste tubli inimene.“ Ta talitas talupoega ilusaste, andis talle palju joodawat wiina juua ja meelitas teda libedate sõnadega. Kui aga talupoeg õõsi magas, tõmbas ta tasakeste sõrmuse tema sõrmest ära ja pistis niisama taha, ilma et magaja üles ärkas, teise niisamasuguse lihtlase sõrmuse temale sõrme.

Teisel hommikul ei jõudnud kuldsepp äragi oodata, et talupoeg reisisina hakkaks. Ta äratas teda juba warasel tunnil ja ütles: „Sul on veel pikk tee ees. Paremi on, kui sa waremalt minema hakkad.“

Nii pea kui õomajaline ära oli, läks kuldsepp ruttu oma tuppa, pani akna luugid kiäni, et keegi midagi ei näeks, riivitas toa ukse enese taga kiäni, seadis end kesse tuppa, keerutas sõrmust ja hüüdis: „Mina tahan silmapilk sadatuhat taalrit.“

Waewalt oli ta seda ütelnud, kui taalrid sadama hakkas, kõwasid, haljaid taalrid, nagu koti suust, ja taalrid lõiwad talle mööda pääd, õla ja käewarsta. Ta hakkas haledaste kisendama ja tahtis ukse poole karata, aga eäne kui ta siäna jõudis ja lahti suutis teha, langes ta, weri igalt poolt wäljas, põrandale

maha. Aga taalrite sadamine ei jäänud järele, ja pea kullus raskuse pärast põrmand alt ära ja kuldsepp kullus kõige rahaga alla keldrisse. Pärast seda sadas taalrid ikka edasi, kui sadatuhat täis oli, ja wiimaks sai selle sae all kuldsepp surma, raha üle pää keha, et wäljagi ei waißnud. Kära pääle tuliwad naabrid siäna, ja kui nad kuldseppa raha all surnud leidsiwad, ütlesiwad nad: „On küll ka suur õnnetus, kui õnnistus suure hooga tuleb.“ Pärast seda tuliwad pärijad ja jagasiwad kõik oma wahel ära.

Wäheajal läks talupoeg lõbusa meelega kodu ja näitas oma naesele sõrmust üteldes: „Küüd ei wõi meil enam puudust tulla. Meie õnn on käes. Wõtleme aga hästi järele, mis peame enestele soowima.“

Aga naene teadis kobe nõu anda. „Mis sa arwad,“ ütles ta, „kas meie ei soowiks enestele natuke põldu? Meil on ju teda wäga wähe. Meie põllu taga on tükk maad, mis veel tegemata on. Soowime selle enestele põlluks. Ta ei ole veel meie oma.“

„Si see ei ole soowimise wäärtki,“ wastas mees. „Kui me ühe aasta tubliste tööd teeme ja meil õnne on, wõime me teda ehk osta.“

Nad hakkasiwad tööle ja püüdsiwad terve aasta otja hoolega. Eõikus oli see kord õige hää, ja waata, nad wõisiwad põllulapikese omale saada ja raha jäi veel natuke ülegi.

„Waata!“ ütles mees, „põllulapike on meie ja soowimine ei ole ka veel ära raisatud.“